

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **S. M.**, zastoupená Mgr. Vlastislavem Kusákem, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 32, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 4. 2005, č. j. 24 Az 510/2004 - 26, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatelky, Mgr. Vlastislavovi Kusákovi, advokátovi se sídlem v Praze, Národní 32, **se stanoví** ve výši 1075 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2004, č. j. OAM-2348/VL-10-12-2004, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Své rozhodnutí žalovaný opřel o zjištění, že důvodem

žádosti žalobkyně o udělení azylu byly obavy z chování členů náboženské sekty Bratrstvo, kteří se jí snažili násilím přimět k tomu, aby se vrátila mezi ně a dávala jim peníze.

Žalobkyně napadla citované rozhodnutí včas podanou žalobou, ve které žalovanému vytkla porušení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a § 12 a § 91 zákona o azylu, přičemž pokud jde o skutkové důvody, poukázala na svoji žádost o udělení azylu v České republice, protokol o pohovoru, který s ní byl proveden, a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k její žádosti o udělení azylu. Žalobkyně dále zdůraznila, že z Ukrajiny utekla, aby se zachránila před násilím a výhrůžkami ze strany sekty Bratrstvo. Členové sekty ji postupně připravovali o peníze a snažili se ji získat; později ji začali vyhrožovat. Nakonec ji unesli a násilím drželi v zajetí. Když se jí podařilo uniknout, raději co nejdříve odjela z Ukrajiny. Návratu na Ukrajinu se velmi obává.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 11. 4. 2005, č. j. 24 Az 510/2004 - 26, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, když konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, na základě které by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod či se jiným způsobem politicky angažovala ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně podala žádost o udělení azylu z důvodu obav před jednáním členů sekty Bratrstvo, jednání těchto soukromých osob však nebylo motivováno žádným z azylově relevantních důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, nýbrž snahou finančně se obohatit na úkor žalobkyně. Žalobkyně navíc nepožádala o pomoc policii, nevyužila žádné právní nástroje v zemi původu k tomu, aby ji státní orgány mohly ochránit před nezákonným jednáním soukromých osob. Krajský soud dále uvedl, že udělení azylu podle § 14 zákona o azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 cit. zákona. V průběhu správního řízení ani v žalobě žalobkyně neuvedla žádný konkrétní důvod, který by mohl vést k aplikaci ust. § 14 zákona o azylu. Krajský soud v případě žalobkyně neshledal rovněž žádné překážky vycestování do země původu ve smyslu § 91 odst. 1 zákona o azylu. Ze skutečností uvedených žalobkyní ani z informací shromážděných k situaci v zemi původu nevyplývalo, že by v případě návratu na Ukrajinu byl ohrožen její život nebo svoboda z důvodu její rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení. Podle názoru krajského soudu žalobkyni v případě návratu na Ukrajinu nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2003 sice vyplynulo, že podmínky ve věznicích jsou kruté a že policie a vězeňští pracovníci zadržované osoby a vězně v některých případech mučili a bili, krajský soud však dospěl k závěru, že tyto skutečnosti nemají žádný vztah k žalobkyni, která v průběhu správního řízení potvrdila, že neměla ve své vlasti žádné problémy se státními orgány, nebyla trestně stíhána. K procesním námitkám stěžovatelky krajský soud uvedl, že žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí (ust. § 32 odst. 1 správního řádu), takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 4 a § 46 správního řádu). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval (§ 47 odst. 3 správního řádu). Nic ze správního spisu nenaznačuje, že by se žalovaný nezabýval věcí žalobkyně odpovědně a svědomitě (§ 3 odst. 3 správního řádu). Žalobkyně sama v průběhu správního řízení žádné důkazy nenavrhovala, žalovaný si opatřil podkladové materiály adekvátní k tomu, jaké skutečnosti uváděla žalobkyně v průběhu správního řízení, když podle názoru krajského soudu zde nevyvstala

potřeba, aby si žalovaný obstaral nějaké specifické, konkrétně zaměřené informace nad rámec informací obvyklých.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl; důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a dále § 34 odst. 1 správního řádu, nemohl tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět; rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Stěžovatelka dále poukazuje na své problémy s náboženskou sektou „Bratrstvo“. Její problémy jsou zdánlivě soukromého charakteru, ale jsou podle stěžovatelky odrazem poměrů na Ukrajině, jako popisuje Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, kde je v čl. 53 uvedeno: „Může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory (např. obecné ovzduší nejistoty v zemi původu). V těchto situacích mohou různé se uplatňující aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě.“ Dále stěžovatelka upozorňuje na čl. 43 Příručky:.. „Tyto úvahy (opodstatněné obavy z pronásledování) se nemusejí nutně zakládat na vlastních osobních zkušenostech žadatele. To, co se stalo např. jeho přátelům, příbuzným a dalším členům stejné rasové nebo společenské skupiny může klidně ukazovat, že jeho obavy v tom smyslu, že se sám dříve nebo později stane obětí pronásledování, jsou opodstatněné. Relevantní jsou zákony země původu a zejména jejich aplikace.“ Vzhledem k uvedenému se proto stěžovatelka obrací na Nejvyšší správní soud v Brně a navrhuje, aby tento přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozsudku a dále rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Soud neshledal v závěrech a postupu žalovaného nezákonnost. Podle žalovaného jsou stěžovatelčiny námitky uváděny obecně; z toho důvodu se žalovaný může vyjádřit k věci jen obecně. Žalovaný neshledal žádnou souvislost mezi stěžovatelkou citovanou „Příručkou k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků“ a jí uváděnými důvody pro udělení azylu. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku

– takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ačkoli stěžovatelka výslovně neuvedla, který z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je v kasační stížnosti tvrzen, z obsahu této stížnosti vyplývá, že jde o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala dne 11. 7. 2004 žádost o udělení azylu, v níž uvedla, že po manželově odjezdu za prací do Ruska v listopadu roku 2003 si pronajala na trhu stánek a začala podnikat. Krátce nato se na tržišti potkala se svou známou, členkou náboženské sekty Bratrstvo, která ji začala přemlouvat, aby do sekty vstoupila. V březnu roku 2004 navštívila několik schůzek sekty, ale členkou se nestala. Vyhověla však jejich požadavku a dala jim 10% svého zisku. Poté přestala na schůzky docházet. V dubnu jí zatelefonovala známá a požádala ji o půjčku ve výši 2000 USD s tím, že peníze do dvou týdnů vrátí. Slib však nedodržela a peníze v daném termínu nevrátila. Koncem měsíce ji kamarádka pozvala k sobě domů. Když tam přišla, začala ji kamarádka i přítomní členové sekty přemlouvat, aby peníze přenechala sektě. Poté ji něčím omámili, a když se probudila, zjistila, že je v uzamčeném bytě. Krátce nato ji odvezli na nějakou chatu, kde ji násilím drželi čtrnáct dnů. V průběhu této doby ji svlékli a nahou natáčeli na videokameru. Následně ji vydírali s tím, že pokud jim peníze nenechá a nebude jim každý měsíc platit 10% ze svého zisku, zveřejní její fotky. V průběhu dalšího dne, který jí dali na rozmyšlenou, se jí podařilo s pomocí

sousedů z chatky utéci. Na policii se ze strachu neobrátila, a raději se rozhodla opustit vlast a odjet do České republiky, protože se obávala, že by ji členové sekty mohli všude na Ukrajině najít. Ve vlastnoručně psaném prohlášení výše uvedené potvrdila. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR pak stěžovatelka sdělila, že ze zvědavosti navštívila schůzku členů náboženské sekty Bratrstvo, která se konala v bytě její známé. Na schůzce byla členy sekty vyzvána, aby mezi ně vstoupila a odevzdávala jim příspěvek ve výši jedné desetiny mzdy. Říkali jí, že tyto peníze použijí na léčbu nemocných. Uvěřila jim a peníze jim jedenkrát dala, neboť věděla o muži, který byl narkoman, a oni ho vyléčili. Když však byla známými varována, aby se sektě raději vyhýbala, protože po ní budou neustále požadovat peníze, sdělila členům, že již mezi ně docházet nebude. Po týdnu za ní přišla známá, která ji k sektě přivedla, a požádala ji o půjčku 2000 USD. O půjčce sepsali dohodu, ve které se domluvili, že peníze budou vráceny do dvou týdnů. Když však známá ve stanovené lhůtě peníze nevrátila, šla ji hledat mezi členy sekty, ale nenašla ji tam. Pak se však známá sama ozvala a dohodly se, že spolu pojedou na chatu. Známá s dalšími dvěma muži ji vyzvedla a společně odjeli na chatu. Tam ji všichni začali přemlouvat, aby se vrátila do sekty a také, aby jim nechala zapůjčené peníze. Když jejich požadavky odmítla, začali se jí vysmívat a zavřeli ji do sklepa. Říkali jí, že jí dají čas na rozmyšlenou a ona pochopila, že jejich cílem je, aby se do sekty vrátila a přivedla tam další bohaté lidi, kteří by jim také dávali peníze. Po čtyřech dnech je požádala, aby jí dali léky, které musela užívat. Učinili tak, ale místo léků ji podali nějaká narkotika, která ji omámila. Po několika dnech ji opět navštívili a ukázali ji videokazetu a fotografie, na kterých byla nahá s cizími muži. Ptali se jí, zda chce, aby tyto snímky viděl její manžel a děti. Současně požadovali, aby jim podepsala potvrzení o tom, že vůči své známé již nemá žádné finanční požadavky, a že se svých peněz zříká. Když je požádala o čas na rozmyšlenou, zanechali ji na chatě samotnou a odjeli. Poté se jí podařilo přivolat souseda, který jí pomohl z chaty utéct. Ukryla se u své známé v K. a odtud odjela do České republiky. Policii nic nenahlásila a o pomoc ji nepožádala, neboť byla členy sekty varována, že jí to nepomůže, a že jim nic nedokáže. V průběhu pohovoru dále potvrdila, že obavy z členů sekty a z možného ohrožení života z jejich strany byly jediným důvodem jejího odchodu z vlasti. Na závěr pohovoru sdělila, že nikdy neměla žádné problémy se státními orgány, a že v souvislosti s azylovým řízením nemůže doložit žádné důkazní materiály potvrzující její výpověď.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Ostravě řádně přezkoumal rozhodnutí žalovaného v rámci stěžovatelkou uplatněných žalobních námitek a své závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil. I Nejvyšší správní soud má za prokázané, že stěžovatelčiny důvody, pro které žádá o azyl na území ČR nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Jak již bylo vícekrát judikováno zdejším soudem, žádost o azyl, jejímž jedinými důvody jsou pouze potíže se soukromými osobami v domovském státě (zde členy náboženské sekty „Bratrstvo“), je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná. Ohrožení žadatelů o azyl, které vyplývá z možné násilné činnosti soukromých osob,

není relevantním důvodem pro udělení azylu, neboť není pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu. Za pronásledování by mohlo být v souvislostech tvrzených stěžovatelem pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před prokázaným ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tak tomu však v souzené věci nebylo, neboť stěžovatelka se ani nepokusila pomoc u státních orgánů Ukrajiny hledat a svoji situaci se rozhodla řešit odjezdem do České republiky. Nelze připustit, aby byl azyl přiznáván z důvodů nezákonné činnosti soukromých osob, s jejichž projevy se lze setkat i v zemích s vyspělým demokratickým zřízením. Pokud by bylo toto připuštěno, institut azylu jako výjimečného prostředku ochrany osob, jimž je upírána ochrana státem původu, by šlo nad rámec účelu, pro který Česká republika zákon tohoto typu přijala.

Nejvyšší správní soud je dále toho názoru, že stěžovatelčin odkaz na články Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků je zcela obecný a bez uvedení souvislosti k případu stěžovatelky. Lze jistě souhlasit, že kumulativní působení různých opatření ze strany státní moci, která sama o sobě neznamenají pronásledování, ale jsou spojena s dalšími zápornými faktory, je třeba posuzovat jako relevantní důvod k udělení azylu. Takový souběh však v posuzovaném případě ze spisu nevyplývá a nebyl ani stěžovatelkou tvrzen či prokazován.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal žádná pochybení procesní povahy, pro něž by bylo třeba rozsudek Krajského soudu v Ostravě rušit. Nebylo zjištěno, že by skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je zdejší soud toho názoru, že žalovaný vycházel zejména ze skutečností, které sdělila sama stěžovatelka. Nebylo dále shledáno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován (obdobně viz rozsudek NSS sp. zn. 5 Azs 22/2003). Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatelky postupoval, přičemž ze spisu není patrné, a stěžovatelka to ani netvrdí, že by byla jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezována při sdělení důvodů, pro něž o azyl žádá. Nejvyšší správní soud tak důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

K žádosti stěžovatelky, aby jí byl ve věci ustanoven tlumočník, Nejvyšší správní soud sděluje, že v dané věci vycházel zdejší soud, na základě § 64 s. ř. s., z ustanovení § 18 odst. 2 občanského soudního řádu, podle kterého účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. V průběhu řízení však taková potřeba najevo nevzešla. Stěžovatelka podala kasační stížnost v češtině a dokázala na výzvy a poučení krajského i Nejvyššího správního soudu včas a řádně zareagovat. Otázka ustanovení tlumočníka by se tak nepochybně stala aktuální až v případě ústního jednání, které však zdejší soud s ohledem na ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. nenařídil. O žádosti stěžovatelky, aby byla osvobozena od soudních poplatků, Nejvyšší správní soud vůbec nerozhodoval, neboť podle § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 544/1991 Sb., o soudních poplatcích, jsou cizinci v řízení o přiznání statutu uprchlíka (dnes o přiznání azylu) od soudních poplatků osvobozeni.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba

napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatelky, Mgr. Vlastislavovi Kusákovi, který byl ustanoven stěžovatelce k její žádosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 8. 2005, č. j. 24 Az 510/2004 - 37, byla stanovena za jeden úkon právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení – § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 1 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 1075 Kč. Prostřednictvím ustanoveného advokáta podaná kasační stížnost nebyla zdejším soudem shledána jako uznatelný procesní úkon, neboť její znění je totožné (takřka doslovné) s textem kasační stížnosti podané již dříve samotnou stěžovatelkou. Kasační stížnost podaná prostřednictvím ustanoveného advokáta tak nebylo možno považovat za doplnění kasační stížnosti původní, neboť nepřinášela žádné nové skutečnosti nebo argumenty na ochranu zájmů stěžovatelky. Uvedená částka bude zástupci stěžovatelky vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu